

**Zarządzanie usługami
społecznymi,
a Centrum Usług Społecznych**

**Współpraca podmiotów
zatrudnienia socjalnego
z OWES-ami
w perspektywie rozwoju
usług społecznych**

KOLEGIUM PRACOWNIKÓW
SŁUŻB SPOŁECZNYCH
W BIŁGORAJU ZAPRASZA NA:

SZKOLENIE SPECJALIZACYJNE Z ZAKRESU ORGANIZACJI POMOCY SPOŁECZNEJ

Zgoda nr DPS-VI51111-7625-121-MJ/14(22)

Fot.: Freepik.com

SPIS TREŚCI:

Strona 3-4

Zarządzanie usługami społecznymi, a Centrum Usług Społecznych

Strona 5-7

Współpraca podmiotów zatrudnienia socjalnego z OWES-ami w perspektywie rozwoju usług społecznych

Internetowy kwartalnik ZATRUDNIENIESOCJALNE.PL

Wydawca:

Fundacja Konwent Klubów i Centrów Integracji Społecznej
ul. Wiejska 3
23-300 Janów Lubelski,
woj. lubelskie

e-mail: fundajakiscis@fundajakiscis.pl
tel.: 787 805 030
Redaktor naczelny: Paweł Wiśniewski
Skład: Krystian Paździor
ISSN: 2544-2465

Kwartalnik wpisany jest postanowieniem Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 15 marca 2016 roku, do prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Lublinie, rejestru dzienników i czasopism pod poz. Rej. Pr. 1466.

Zarządzanie usługami społecznymi

a Centrum Usług Społecznych

Fot: Freepik.com

Organizacja i zarządzanie usługami stanowią duże wyzwanie w polskim systemie wsparcia społecznego, a znacznie szerokiego dostępu do usług i wysoka jakość usług wyznaczają zakres poziomu życia społeczności, a przede wszystkim określają możliwości rozwojowe społeczeństwa. Dlatego też ostatnie lata dyskusji nad prowadzeniem polityki społecznej zostały skierowane na rzecz rozwoju i organizacji usług społecznych¹.

Dyskusje i próby formułowania definicji usług społecznych trwały od początku rozważań nad polityką społeczną tj. od początku XIX wieku. Jednak w literaturze przedmiotu pojęcie usług pojawiło się w latach 80 i zostało zaproponowane przez B. Esping-Andersen'a², który szeroko ujmował zakres usług społecznych wpisując w ich zakres takie usługi jak: usługi zdrowotne, edukacyjne oraz mające związek z opieką nad osobami starszymi, niepełnosprawnymi oraz dziećmi. Przy trudnościach z brakiem jednoznacznej definicji usług powstało jednak szereg propozycji i np. M. Janoś-Kresło stwierdza, iż „usługi społeczne to działania, czynności skierowane na człowieka, których celem jest kształtowanie i wzbogacanie jego zasobów fizycznych i intelektualnych, w wyniku których tworzy się kapitał ludzki”³.

Także w dokumentach UE znajdujemy takie określenia, jak: usługi w interesie ogólnym, usługi na rzecz rozwoju człowieka, usługi socjalno-kulturalne, usługi skierowane bezpośrednio na osobę, usługi skierowane na ludzkie ciało i umysł⁴. Tak więc, usługi socjalne zawierają się w zbiorze usług społecznych, a podobne podejście przedstawia propozycja podana przez Szatur-Jaworską, w której podział usług traktujemy szeroko wpisując takie usługi jak: edukacja i wychowanie, kultura, socjalne budownictwo mieszkaniowe, resocjalizacja, ochrona zdrowia, rekreacja i wypoczynek, pomoc społeczna. Szerokie podejście definiowania usług społecznych zostało potwierdzone w obecnie obowiązującym dokumencie, jakim jest Ustawa o Centrach Usług Społecznych (CUS)⁵ i która weszła w życie od 1 stycznia 2020 roku.

Zgodnie z Ustawą o realizowaniu usług społecznych przez centrum usług społecznych w opisanym zakresie usług zawiera: „Usługi społeczne oznaczają działania z zakresu: polityki prorodzinnej, 2) wspierania rodziny, 3) systemu pieczy zastępczej, 4) pomocy społecznej, 5) promocji i ochrony zdrowia, 6) wspierania osób niepełnosprawnych, 7) edukacji publicznej, 8) przeciwdziałania bezrobociu, 9) kultury, 10) kultury fizycznej i turystyki, 11) pobudzania aktywności obywatelskiej, 12) mieszkalnictwa, 13) ochrony środowiska, 14) reintegracji zawodowej i społecznej – podejmowane przez gminę w celu zaspokajania potrzeb wspólnoty samorządowej, świadczone w formie niematerialnej bezpośrednio na rzecz osób, rodzin, grup społecznych, grup mieszkańców o określonych potrzebach lub ogółu mieszkańców”⁶.

Wejście w życie cytowanej Ustawy wprowadziło duże wyzwanie organizacyjne przed samorządami, a przede wszystkim postawiło po raz kolejny pytania o to w jaki sposób należy zarządzać usługami społecznymi?

Centrum Usług Społecznych. Nowy Model zarządzania usługami społecznymi

W odpowiedzi na szereg problemów w organizacji i zarządzaniu usługami zaproponowana została Ustawa, która w swoim założeniu powinna stworzyć gminom możliwość skoordynowanego oraz efektywnego udzielania usług społecznych. Taki kierunek działania związany jest z koncepcją rozwoju lokalnej polityki społecznej, stawianiem na usługi nie tylko skierowane do osób ubogich, wykluczonych, ale objęcie usługami społecznymi szerokiego kato-

logu osób lub nawet wszystkich mieszkańców gminy. Jest to koncepcja oparta na szerokim dostępie do usług społecznych, a nie ograniczaniu ich do osób korzystających z pomocy społecznej. Działanie to kładzie nacisk na szeroko rozumianą lokalną politykę społeczną, a nie tylko zakres zadań pomocy społecznej. Ustawa pozwala jednostce samorządu terytorialnego najniższego szczebla, które chce inwestować w usługi społeczne i podnieść jakość życia swoim

Fot.: Freepik.com

Fot.: Freepik.com

Fot.: Freepik.com

mieszkańcom na tworzenie nowych jednostek lub przekształcanie istniejących jednostek pomocy społecznej w centra usług społecznych. Stosowanie ustawy nie jest jednak obligatoryjne, decyzję o jej wdrożeniu będą podejmować władze samorządowe gmin i powiatów.

W tym miejscu, należy zwrócić uwagę, że powołanie CUS pozwoli na udzielanie bardziej kompleksowego wsparcia i będzie skutkowało szeroką ofertą skierowaną do całej lokalnej społeczności, a nie jedynie do grup osób wykluczonych lub zagrożonych wykluczeniem społecznym i stanie się widocznym przejawem aktywnej polityki społecznej w danej gminie. Można stwierdzić, iż pozwoli na realizację „prawdziwej” polityki społecznej, która kształtuje społeczeństwo, a nie jest okrojona tylko do polityki socjalnej.

Proces zarządzania w jednostkach samorządu terytorialnego, które w znaczącym stopniu są odpowiedzialne za realizację usług społecznych jest kwestią szczególnie aktualną w okresie pojawienia się pandemii, która bardzo mocno ukazała znaczenie usług społecznych. Najczęściej wymienianym problemem sektora publicznego jest ograniczenie środków budżetowych oraz rosnące potrzeby mieszkańców.

Problemy stojące przed samorządowcami składają się do szukania nowych rozwiązań, które spełnią warunek realizacji misji społecznej w jednostkach samorządu terytorialnego i w konsekwencji prowadzą do podnoszenia jakości świadczonych usług. Należy jednak zaakcentować, iż uzyskanie takiego efektu wymaga wiedzy, doświadczenia, innowacyjnego myślenia i niekiedy niekonwencjonalnych rozwiązań, a przede wszystkim profesjonalnie przygotowanych kadr, które będą w stanie zrealizować proponowane innowacje.

Poszukując odpowiedzi na pytanie, co stanowi główne ograniczenie w sprawnej organizacji i zarządzaniu usługami społecznymi oraz co stanowi główną barierę w sprawnym zarządzaniu lokalną polityką społeczną, należy wskazać:

- Brak zrozumienia czym jest i jaką rolę pełni polityka społeczna w rozwoju lokalnym. Brak świadomości dotyczy zarówno urzędników, jak i społeczności lokalnych. W praktyce polityka społeczna jest ograniczona do polityki socjalnej.

- Brak współpracy pomiędzy poszczególnymi jednostkami samorządu terytorialnego tj. współpracy pomiędzy szkołami, ośrodkiem zdrowia, instytucjami kultury, sportu, pomocy społecznej i NGO, itp.

- Nadmierne obciążenie pracą administracyjną pracowników wymienionych powyżej jednostek, co uniemożliwia ich rozwój i włączenie współpracy międzysektorowej.

- Niski poziom kapitału społecznego wśród mieszkańców.

- Nadmierne upolitycznienie polityki społecznej i problem w braku planowania rozwoju lokalnego, a przede wszystkim braku „myślenia strategicznego” w świadomości urzędników i mieszkańców. Zazwyczaj planowanie ograniczone jest przez kolejnych urzędników samorządowych tylko do tzw. „swojej kadencji”.

Powyższe problemy nie wyczerpują wszystkich ograniczeń, jakie występują w prowadzeniu polityki społecznej, a tym samym w rozwoju lokalnym i stanowią one tylko punkt wyjścia do generowania kolejnych barier. Poszukując konkluzji prowadzonych rozważań w odniesieniu do nowego modelu zarządzania usługami społecznymi, jakim jest Centrum Usług Społecznych, należy stwierdzić, iż „grzech zaniechania” został już popełniony i podstawowe zadanie, jakim jest informacja i edukacja nie zostało zrealizowane. W chwili obecnej mija rok od ogłoszenia Ustawy tj. 19 lipca 2019 r., a w styczniu 2021 roku upłyne rok od wejścia ustawy w życie. Tak więc, po okresie ponad roku od pojawienia się Ustawy potwierdzamy fakt powszechnego braku wiedzy o znaczeniu i roli CUS w społecznościach lokalnych i wśród urzędników w samorządach gminnych i powiatowych¹. Brak wiedzy na temat Ustawy i „pomyśle” na Centrum Usług Społecznych w środowisku urzędników samorządowych niesie ze sobą szczególnie dotkliwe konsekwencje, co budzi już pewne obawy nad przyszłością proponowanego rozwiązania. Tak więc, istnieje realne zagrożenie, że kolejne interesujące rozwiązanie prawne, w tym przypadku Ustawa o realizacji usług społecznym, może zostać poważnie „wykrzywiona” poprzez brak wiedzy i niechęć jej wdrożenia, a przez to szansa na sprawne zarządzanie usługami społecznymi nie zostanie wykorzystana.

¹ Szarfenberg R. (2010) Polityka społeczna i usługi społeczne Centrum Rozwoju Zasobów Ludzkich. Zob. także: Grewiński M. (2000), Wielosektorowa polityka społeczna. O przeobrażeniach państwa opiekuńczego, WSP TWP, Warszawa.

² Tamże.

³ Janoś-Kresło M., (2002), Usługi społeczne w procesie przemian systemowych w Polsce, Warszawa, s. 28-29.

⁴ Tamże.

⁵ Ustawa z 19 lipca 2019 roku o realizacji usług społecznych przez centrum usług społecznych.

⁶ Tamże.

⁷ Badania pilotażowe autora zrealizowane w województwie lubelskim. Temat badania: Świadomość urzędników samorządowych w zarządzaniu politykami publicznymi.

Autorka:

Dr Marta Komorska
Katedra Socjologii
Wydział Nauk Społecznych i Humanistycznych,
Wyższa Szkoła Przedsiębiorczości i Administracji w Lublinie

Współpraca podmiotów

zatrudnienia socjalnego z OWES-ami w perspektywie rozwoju usług społecznych

Ośrodki Wsparcia Ekonomii Społecznej to kluczowy element budowanego w Polsce systemu ekonomii społecznej i solidarnej. OWES-y dysponują szerokim wachlarzem narzędzi wspierających podmioty ekonomii społecznej: organizacje pozarządowe, spółki non profit, spółdzielnie socjalne, a także podmioty reintegracyjne – centra i kluby integracji społecznej, zakłady aktywności zawodowej, warsztaty terapii zajęciowej.

Jak wynika z danych wpływających do Komitetu akredytacyjnego OWES przy Ministerstwie Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, to właśnie współpraca OWES z podmiotami reintegracyjnymi jest obszarem stosunkowo mało rozwiniętym. O ile współpraca OWES z ekonomizującymi swoją działalność stowarzyszeniami i fundacjami czy pomoc w zakładaniu spółdzielni socjalnych i spółek non profit rozwija się i intensyfikuje jako coraz bardziej ugruntowany element polskiego systemu ekonomii społecznej, o tyle współpraca na linii OWES-podmioty reintegracyjne wciąż wymaga dookreślenia i wypracowania mechanizmów kooperacji.

Jednocześnie nie ulega wątpliwości, że to właśnie w budowaniu systemowego współdziałania między podmiotami reintegracyjnymi a innymi uczestnikami systemu ekonomii społecznej – w tym przedsiębiorstwami społecznymi i Ośrodkami Wsparcia Ekonomii Społecznej – leży klucz do rozwoju reintegracji społeczno-zawodowej osób, które z różnych przyczyn nie mogą się odnaleźć na rynku pracy.

Celem niniejszego artykułu jest dokonanie krótkiego przeglądu możliwych obszarów współpracy OWES z podmiotami reintegracyjnymi, przy czym w centrum zainteresowania naszych analiz chcemy postawić podmioty zatrudnienia socjalnego.

W artykule spróbujemy odpowiedzieć na pytania:

- w jakich obszarach OWES-y i podmioty zatrudnienia socjalnego mogą rozwijać współpracę?
- jakie inne podmioty z obszaru pomocy społecznej i rynku pracy powinny być w tę współpracę włączone?
- jakie są warunki powodzenia tej współpracy?

Szczególnie interesować nas będzie perspektywa Nowego Modelu Współpracy Instytucji Zatrudnienia Socjalnego. Opracowany w 2019 roku model jest obecnie testowany w trzydziestu lokalizacjach w różnych częściach Polski. Model zakłada osadzenie zatrudnienia socjalnego w sferze usług społecznych. Wdrożenie zapisanych w nim rozwiązań ma służyć powiększeniu katalogu usług społecznych świadczonych w danej

Fot.: Freepik.com

lokalnej społeczności, a także powiększeniu współpracy między różnymi instytucjami, w obszarze zainteresowań których leży reintegracja społeczno-zawodowa.

Reintegracja – wspólne pole zainteresowań CIS/KIS i OWES

W zeszłym roku świętowane było 15-lecie ustawy o zatrudnieniu socjalnym. To ten dokument reguluje podstawy działalności centrów i klubów integracji społecznej. OWES-y nie doczekały się jeszcze podobnego aktu prawnego regulującego ich działalność – prace nad ustawą porządkującą obszar ekonomii społecznej i solidarnej wciąż trwają – jednak ich obecność w systemie ekonomii społecznej w Polsce jest równie długa. Jednocześnie przez długi

czas OWES-y i CIS-y/KIS-y funkcjonowały niejako równolegle, realizując swoje zadania, ale nie wchodząc w częste interakcje.

Obecnie podejmowane są systemowe próby ukierunkowania współpracy różnych podmiotów pracujących w obszarze reintegracji społeczno-zawodowej. Zgodnie z zapisami Standardów OWES, Ośrodki Wsparcia Ekonomii Społecznej powinny tworzyć i wspierać funkcjonowanie podmiotów reintegracyjnych – CIS, KIS, WTZ, ZAZ (patrz standard D.1.5).

Nowa wersja standardów, obowiązująca od 2019 roku, wprowadziła też obowiązek świadczenia przez OWES-y usług wsparcia o charakterze reintegracyjnym. Usługi te mogą dotyczyć wsparcia indywidualnych osób lub większych grup, a świadczyć je mają specjaliści w zakresie reintegracji zawodowej i społecznej. Ekspert w tym obszarze od bieżącego roku musi obligatoryjnie wchodzić w skład kadry OWES. Działania ww. specjalistów mogą dotyczyć takich sfer jak między innymi budowanie motywacji, pomoc w określeniu rozwoju zawodowego, budowanie kompetencji społecznych oraz zagadnienia z zakresu budowania zespołu i rozwiązywania konfliktów.

OWES-y dysponują szerokim wachlarzem narzędzi wsparcia – również dla podmiotów zatrudnienia socjalnego. Wspomniani wyżej specjaliści ds. reintegracji to tylko jeden z elementów oferty ośrodków. Kolejne to między innymi doradcy ogólni, biznesowi, specjaliści w zakresie prawa, księgowości. Doradcy OWES mogą służyć między innymi pomocą w zakresie doradztwa dla podmiotów

Fot.: Freepik.com

Fot.: Freepik.com

reintegracyjnych odnośnie merytorycznego przygotowywania wniosków o dofinansowanie projektów np. ze środków RPO lub innych funduszy zewnętrznych. CIS-y i KIS-y ze względu na brak systemowego finansowania często mają trudność z utrzymaniem trwałości i ciągłości swych działań. OWES może pomóc w znalezieniu potencjalnych źródeł finansowania i urozmaicenia oferty podmiotów reintegracyjnych.

Przede wszystkim jednak OWES może pełnić funkcję pośrednika, łącznika między CIS/KIS a przedsiębiorstwami społecznymi działającymi na danym terytorium, stanowiącymi potencjalne miejsce pracy dla absolwentów podmiotów zatrudnienia socjalnego.

Proces reintegracji prowadzony w CIS-ach i KIS-ach wymaga

niejednokrotnie włączenia do realizowanej ścieżki reintegracji także pracodawców. Przedsiębiorstwo społeczne to miejsce pracy szczególnie predysponowane do zatrudniania osób opuszczających CIS czy KIS. To specyficzny typ podmiotu gospodarczego, w działalności którego na pierwszy plan wysuwają się nie zyski i ich maksymalizacja, lecz cele społeczne.

Działają pod postacią różnych form prawnych: spółdzielni socjalnych, stowarzyszeń, fundacji, spółek non-profit. Łączy je jedno – wszelkie nadwyżki związane prowadzeniem działalności są w takich organizacjach inwestowane w realizację celów społecznych. Jednym z nich jest integracja społeczna i zawodowa pracowników przedsiębiorstwa.

Czym jest przedsiębiorstwo społeczne

Pojęcie przedsiębiorstwa społecznego nie jest obecnie w żaden sposób zdefiniowane na poziomie prawodawstwa krajowego. Ośrodki Wsparcia Ekonomii Społecznej, wspierając przedsiębiorstwa społeczne i pomagając w ich powoływaniu, działają w oparciu o definicję PS z „Wytocznych w zakresie realizacji przedsięwzięć w obszarze włączenia społecznego i zwalczania ubóstwa z wykorzystaniem środków Europejskiego Funduszu Społecznego i Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego na lata 2014-2020”.

Zgodnie z Wytocznymi przedsiębiorstwo społeczne musi spełniać szereg kryteriów:

Podmiot taki powinien zatrudniać minimum trzy osoby, a także być wyodrębniony pod względem organizacyjnym i rachunkowym i prowadzić działalność gospodarczą, działalność odpłatną pożytku publicznego, działalność oświatową lub kulturalną.

Celem takiej działalności powinna być integracja społeczna i zawodowa określonych kategorii osób lub realizacja usług społecznych świadczonych w społeczności lokalnej.

W przypadku pierwszego z tych celów PS powinno zatrudniać co najmniej 50% osób zagrożonych ubóstwem lub wykluczeniem społecznym lub 30% osób o umiarkowanym lub znacznym stopniu niepełnosprawności. Co warto

podkreślić, Wytoczne jako potencjalnych pracowników PS wskazują wprost absolwentów CIS i KIS.

W przypadku realizacji przez PS usług społecznych świadczonych w społeczności lokalnej, usług opieki nad dzieckiem w wieku do lat 3 i usług wychowania przedszkolnego, wymagany procent zatrudnienia ww. kategorii osób jest nieco mniejszy i wynosi 20%.

Inne kryteria, które powinno spełniać przedsiębiorstwo społeczne, to przeznaczanie zysku lub nadwyżki bilansowej na wzmocnienie potencjału przedsiębiorstwa oraz w określonej części na reintegrację zawodową i społeczną lub na działalność pożytku publicznego prowadzoną na rzecz społeczności lokalnej, w której działa przedsiębiorstwo; zarządzanie na zasadach demokratycznych; ograniczone limity wynagrodzenia pracowników, w tym kadry zarządzającej.

Wszystkie te specyficzne cechy przedsiębiorstwa społecznego predysponują je do zatrudniania osób opuszczających CIS-y czy KIS-y. Rozpoczęta w podmiotach zatrudnienia socjalnego ścieżka reintegracji może być w przedsiębiorstwie społecznym płynnie kontynuowana. Osoba biorąca udział w zajęciach w ramach CIS/KIS, po podjęciu pracy w PS ma nadal dostęp do wsparcia reintegracyjnego, którego udziela np. zatrudniony w OWES specjalista ds. reintegracji. OWES udziela też bezzwrotnej dotacji dla przedsiębiorstwa społecznego tworzącego miejsca pracy dla „absolwentów” CIS/KIS.

Fot.: Freepik.com

Fot.: Freepik.com

Współpraca w społeczności

Działający na danym terenie OWES ma wiedzę na temat sytuacji i charakteru wszystkich funkcjonujących na tym obszarze przedsiębiorstw społecznych – a także na temat podmiotów w fazie tworzenia, które w najbliższym czasie mogą poszukiwać osób do zatrudnienia. Współpracując z podmiotem zatrudnienia socjalnego, ośrodek może udzielić informacji w tym zakresie, a – jeśli charakter współpracy ma charakter ciągły i nie ogranicza się do okazjonalnych kontaktów, przekazywane informacje mogą posłużyć do kształtowania prowadzonego w danym CIS/KIS programu edukacyjno-reintegracyjnego pod kątem branżowych potrzeb konkretnych przedsiębiorstw społecznych lub grup inicjatywnych przygotowujących się do założenia takiego przedsiębiorstwa.

Otwiera się tu pole do współpracy również z innymi partnerami, przede wszystkim samorządem. Mając wspólną wiedzę, że na terenie danej gminy, z powodu rosnącej liczby osób starszych, istnieje na przykład potrzeba zwiększenia zakresu usług opiekuńczych świadczonych w środowisku domowym, OWES może wesprzeć samorząd w powołaniu przedsiębiorstwa społecznego, które będzie działać w tym obszarze, a poinformowany o takich planach z odpowiednim wyprzedzeniem KIS/CIS – wytypować i przygotować wstępnie przyszłe kadry pracownicze pod kątem wybranego rodzaju usług społecznych.

Wykorzystywanie w coraz większym stopniu potencjału środowiska lokalnego w działaniach podmiotów zatrudnienia socjalnego zwiększy skuteczność prowadzonych przez nie działań reintegracyjnych. Rekomendowane jest, by – przy udziale OWES – w coraz szerszym wymiarze współpracowały one z PES i PS w zakresie przygotowania uczestników KIS i CIS do podjęcia zatrudnienia

w sektorze ekonomii społecznej np. poprzez realizację staży w PES, szkolenia zawodowe dostosowane branżowo do potrzeb PES i PS.

Model TMW

Użytecznym narzędziem w rozwijaniu tego typu współpracy między różnymi partnerami jest Model współpracy instytucji zatrudnienia socjalnego z innymi podmiotami realizującymi usługi społeczne (TMW).

Model oferuje szereg procedur, które można wykorzystać na terenie danej lokalnej społeczności, w celu rozwoju lokalnego rynku usług społecznych. Zakłada, że najważniejszym dostawcą tych usług będą podmioty ekonomii społecznej, a rolą podmiotów zatrudnienia socjalnego jest przygotowanie przyszłych kadr dla PES. Ważnym partnerem w działaniach przewidzianych w modelu jest również samorząd, udzielający kontraktów na realizację usług społecznych.

W TMW kluczowa jest zatem współpraca między różnymi

instytucjami – z jednej strony podmiotami ekonomii społecznej dostarczającymi usług społecznych, z drugiej – samorządem, który część tych usług kontaktuje, z trzeciej – Klubem Integracji Społecznej, który przygotowuje kadry dla ww. usług.

Funkcję „zwornika” dla tych różnych partnerów może pełnić OWES. W instytucji tej, współpracującej z różnymi podmiotami zainteresowanymi działaniami w obszarze ekonomii społecznej, zbiega się wiedza i kontakty do – z jednej strony – samorządu, z drugiej – podmiotów ekonomii społecznej, w tym zwłaszcza przedsiębiorstw społecznych tworzących miejsca pracy, prowadzących ciągłą i profesjonalną działalność m.in. w obszarze usług społecznych.

TMW przewiduje trzy sfery działań:

- model cząstkowy I – zakładający zainicjowanie współpracy między różnymi partnerami zainteresowanymi rozwijaniem usług społecznych na terenie danej gminy czy powiatu; powołanie grupy zadaniowej (np. zespołu ds.

usług społecznych) służącej komunikacji między partnerami oraz przygotowanie w jej ramach planu rozwoju usług społecznych;

- model cząstkowy II – obejmujący szereg procedur zmierzających do przygotowania w ramach CIS/KIS kadr dla realizatorów usług społecznych oraz pomagających absolwentom podmiotów ZS w podjęciu pracy w podmiotach ekonomii społecznej (istniejących lub nowozałożonych);

- model cząstkowy III – w skład którego wchodzi działania na rzecz kontraktowania usług społecznych przez samorząd oraz realizacja usług na rzecz mieszkańców danej społeczności.

W każdej ze wskazanych wyżej sfer współpraca podmiotów zatrudnienia socjalnego z OWES ma szansę przynieść trwałe i pożądane efekty.

W ramach modelu cząstkowego I OWES może pełnić funkcję inicjatora i koordynatora współpracy, podmiot zatrudnienia socjalnego jest z kolei niezbędnym członkiem grupy zadaniowej przygotowującej plan rozwoju usług społecznych.

W ramach modelu cząstkowego II – OWES może być organizatorem zajęć dla uczestników CIS/KIS dotyczących możliwości podjęcia pracy w przedsiębiorstwie społecznym. W ramach modelu cząstkowego III OWES – dysponujący między innymi specjalistami ds. prawa zamówień publicznych – może pomóc w przygotowaniu konkursów/przetargów z zastosowaniem preferencji lub kierunkowego wsparcia dla podmiotów ekonomii społecznej zgodnie z obowiązującymi przepisami. PES mają wtedy szansę tworzyć trwałe miejsca pracy dla absolwentów CIS/KIS, a zapoczątkowane w tych podmiotach procesy reintegracyjne – zakończyć się sukcesem.

Joanna Kamińska

Fot.: Freepik.com

**Fundacja Konwent Klubów
i Centrów Integracji Społecznej**

Klub Integracji Społecznej „Nasz”

Redakcja Czasopisma „Zatrudnieniesocjalne.pl”

facebook.

facebook.com/fundacjakiscis

twitter

twitter.com/FundacjaKiSCiS

Fundacja Konwent Klubów i Centrów Integracji Społecznej

ul. Wiejska 3, 23-300 Janów Lubelski

tel. 787 805 030, e-mail: fundacja@fundacjakiscis.pl, www.fundacjakiscis.pl